

Szegény kis Alföldi panaszai

2013 november 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Szerencsés embernek érezhetem magam, hiszen a minap ismét befogadott egy állítólag közösséggé formálódott közönség, amely nemes egyszerűséggel átteszi mostanság székhelyét a Nemzeti Színházból mindig éppen oda, ahol Alföldi Róbert neve feltűnik a plakátokon.

...avagy kampány a színházban

Be kell vallanom, kicsit feszengek még új társaságomban, mert speciel egyáltalán nem rajongok Stohl Andrásért, és ütemes tapsra is csak akkor ragadtatom magam, no pláne felállva, ha az el?adás megfelel annak a minimumkövetelménynek, hogy ne legyen unalmas. A [Danton halála](#) a Vígszínházban unalmas volt, kivéve, amikor ordítottak a szerepl?k, mert akkor meg idegesít?. De még véletlenül sem szeretnék suttyomban beleharapni Csáki Judit kenyerébe, ezért nem err?l akarok beszélni.

Sokkal inkább arra a színjátékra szeretném felhívni a figyelmet, amit manapság a legtöbb néz?téren tapasztalhat a gyanútlan látogató, vagyis az el?adó m?vészetnek álcázott gátlástalan és egyoldalú politikai kampányra. Ha elég darabot láttunk az eltelt egy év során, és benyomásainkat kiegészítjük a médiában gerjesztett kísér?jelenségekkel, úgymint kritika, nyílt levél, petíció, haveri interjú, demonstráció, a másként gondolkodó pályatárs el?adásának megzavarása, akkor egyértelm?vé válik az önreflexió, az aktualizálás, a tükörbe nézés hamis lózungjai mögé rejtett pártpolitika. Mert teljesen függetlenül attól, Alföldi milyen rendez?, felejteth? epizód vagy korszakalkotó fejezet a magyar színháztörténetben igazgatói m?ködése, Vidnyánszky kinevezésével stratégiai harcálláspontot veszített el a balliberális megmondóhad, ami miatt rendkívül ideges. És amikor ?k idegesek, oda a demokrácia, összed?l a jogállam, nincs féke az ellenségnek, tehát tenni kell valamit. A színházban is

Mondanivalóm hitelesebbé tétele érdekében Mundruczó Kornélt hívnám segítségül. (Be kellett látnom, amióta Kuncze m?sort vezethet egy rádióban, VV Zsanett pedig írásban is összekeverhette a magamutogatást az önkifejezéssel, az imígyen lejáratott szakma képvisel?jeként többet kell idéznem, ha nem akarom túl sokat olvasni a kommentekben a „dajcstomis” örökbecs?t: de ki a f...sz az a Gajdics?) Azt nyilatkozta a neves rendez? a HVG-nek: „A k?színházak némi ráncfelvarrással, enyhe botoxszal próbálják eltüntetni, hogy nem jelen idej?ek. Noha sokszor úgy érzik, valódi kritikai színházat hoznak létre, valójában a m?vészetet felhasználva és néz?ik igényét kiszolgálva pártoskodnak.”

Gyönyör? mondat. Magam sem állítok mást, amióta csak a Páholy gondolata megszületett. Annyival azért kiegészíteném, hogy az úgynevezett „függetlenek”, ami alatt csupán annyi értend?, hogy nem k?színházak, ugyanezt csinálják. Több botoxszal, mellnagyobbítással, pénisznöveléssel azt akarják elhitetni, milyen ultra jelen idej?ek. ?k azonnal reagálnak a nagy kérdésekre, a jelent?s társadalmi problémákra a cigánygyilkosságoktól a korrupció terjedésén át a fiatalok elvándorlásáig. Vagy nem azonnal. Inkább olyankor, ha jobboldali kormány van hatalmon. (Megjegyzem, a m?vészetet felhasználva!) De – egymásról írott kritikáikat figyelve az a tapasztalatom – sokszor önmagukat sem tudják meggy?zni arról, ez-e a színház igazi útja.

Mindenesetre mára az a helyzet alakult ki, hogy aki érdekelt a „rezsim eltakarításában”, az úgynevezett korszakváltásban, aki gurgulázva akar röhögni a NER és Fülkefor témaköreire vagy csak egyszer?en Orbánfóbiás, az tudja, mit és hol kell megnéznie. Fontosabb gyülekez?helyeik a Víg, a Katona, az Örkény, a Radnóti, a Belvárosi színház, a Jurányi Inkubátorház, a Trafó, a Szkéné, az Átrium Film-Színház. Sajgó a hiányérzet, akár egy levágott végtagé, amikor a Nemzetire gondolnak. Arra a Nemzetire, amelyr?l Rudolf Péter fogalmazta meg találóan egy régi gondolatot egy múlt heti interjúban Stumpf Andrásnak: „Egyébként olyan színház körül zajlik, ami zajlik, amelyr?l megépülésekor még azt állította a szakma egy vehemens része, hogy az épület alkalmatlan a színháztársárra, aki pedig felbukkan ott, hitvány áruló. Örömmel látom, hogy az épület és a dolgozók állaga ilyen szépen javul, ha nekik megfelel? kezekbe kerül az irányítása.”

Annyit tennék hozzá, figyeljük meg, mennyire tipikus balliberális módszer lenyúlni mindent, ami a másik oldalnak jelent valamit. Int? figyelmeztetés, hogy új viszonyulásra intik egymást a nemzet fogalmához, Trianonhoz, 1956-hoz, az ügynökkérdéshez. Jó lesz vigyázni, nehogy utólag vakargassuk majd a fejünket, amikor a nemzeti érzelm?ek kirekeszt?dnek a nemzeti diskurzusból. De vissza a színházhoz, ahol a kampány már határokon átível? méreteket öltött.

[Matthias Hartmann](#), a bécsi Burgtheater súlyos szereptévesztésben szenved? német igazgatója pökhendi, fennhéjzó, öntelt, lekezel? stílusban oktatja továbbra is Balog Zoltán minisztert elvitatva t?le a Német Szövetségi Köztársaság elnöke által adományozott kitüntetését is. Azért, mert szerinte Balog félremagyarázza a találkozójukon elhangzottakat, vagy nem válaszol kérdéseire. Megjegyzem, egyáltalán nem kellett volna szóba állni az akadémikus direktorral egy magyar miniszternek. Egy f?osztályvezet?-helyettese írhatott volna neki pár sort! Hartmann a mai napig rendületlenül és értetlenül rugózik Alföldi „leváltásán”, ami nem csoda, hiszen ? igazi politikai kinevezett, maga az osztrák kultuszminiszter ültette az igazgatói székbe sokak megrökönyödésére, így nyilván azt hiszi, ez mindenütt így megy. Azt bírta kérdezni egy interjúban a Népszabadság újságírójától, hogy:

„Mit gondolsz, attól a pillanattól kezdve, hogy egy kormány csak úgy betölthet posztokat, mint ahogy az önök kormánya most pozícióba hozhatta Vidnyánszky Attilát, mekkora súllyal esnek ott latba a színházzsákmái szempontok?”

És nem szakadt le a plafon. Az már szóra sem érdemes, amit az üres Nemzetiről hadovál, hiszen mostanában nem járt még ott, amikor hívták, a „renoméját” féltette a látogatástól. Azt viszont még engedje meg a kedves olvasó, hogy a kedvencemet idemácsoljam Hartmann ámokfutásából:

„Én úgy éreztem, van esélyem, hogy tegyek valamit Magyarorszáért. Nem főt semmiféle messiástudat, nagyon jól elvagyok a saját dolgaikkal, higgye el. De az is igaz, hogy olyan ember vagyok, aki megáll, ha lát valamit. És láttam, hogy Magyarországon a politika megpróbálja befolyásolni a színházat, visszafogni a szellemi impulzusokat és csírájában elfojtani a kritikát.”

Drága Hartmann úr! Kösz. Nem kell. Ne erőlködjön! Soha nem fogja megérteni a problémáinkat, hiszen még mi is alig értjük egymást. Ráadásul ön egyoldalúan tájékozódik, esélye sincs árnyalt megközelítésre. Találkozzon Alföldi Róberttel, hallgassa panaszait az elveszett szabadságról, a lélek rohadásáról. Nézze meg a Danton halálát a Vígben, oda csak elmegy, és rá fog jönni, mennyire unalmas ez már! Nekünk.

Tudja, én először ezt a darabot igazi diktatúra végén láttam abban a drámai szituációban, amikor a régi rend éppen összeomlott, de az újból még alig látszott valami. Csodálatos, felszabadító ereje, katartikus előadás volt. Ezt pedig untam. Mert az még nem diktatúra, ha Alföldi mandátuma lejár. Legalább tízszer mondja el Stohl-Danton, hogy úgysem merik megtenni, mintha haverja „leváltására” utalna. Nagyon szerettem volna, ha képes vagyok belelátni a gonosz szerepébe Orbán Viktort, de annyira erőltetett volt a párhuzam a Fidesz és a jakobinusok között, annyira ostoba a balliberálisok által mindig is megvetett nép, hogy szinte fájt. Sokszor a színészek sem értették, miért kellene politizálniuk, a gyakran kivilágított nézőtéren pedig bambán néztek a felelősségre vontak, akik eredetileg csak egy jó estét akartak.

Bele is hull saját csapdjába a rendezés, Danton kap az arcába, hisz ő kezdte el azt a gondolkodást és viselkedést, ami a halálát okozó bűnülethez vezetett. Alföldi szándékaikkal ellentétben átfordul a vádirat önkritikába: „Mi, közösen tettük tönkre a köztársaságot!”

De akkor kit érdekel, hogy véged, Danton-Alföldi-Gyurcsány-Bajnai-stb.?

Ebből is látszik, nagyon vigyázni kell ezzel a jelen idejűséggel, aktualizálgatással! Az még nem dráma, hogy egyik kutya, másik eb, és lásd még Schiffer Andrást! Ám nyugodjon meg Hartmann, önnek tetszeni fog! Különösen az a rész neveteti majd meg, amikor arról beszélnek, hogy Dantont külföldi bankárok pénzelik. Érti? Külföldiek, idegenszívűek és bankárok. Németek? Osztrákok? Zsidók? Nem mindegy? Úgyis kódolt antiszemitizmus az EU-skepticizmus is. Nem? A színházakban folyó kampányban önöknek jól jön bármelyik!

Gajdics Ottó - mno.hu

Ajánló
